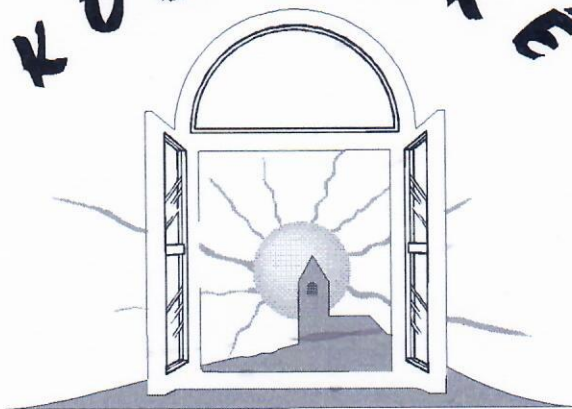

KOBERSKÉ

ROZHLEDY

Nepravidelný čtvrtletník

Ročník 9

Číslo 2

Červenec 2000

Zdarma

OBSAH :

Úvodník	(2)
Příspěvky, polemika	(3)
Štěbetání	(15)
Slovo na závěr	(17)

RODÁCI

Největší kulturní a společenská akce za dobu obnovené obce po roce 1990 se kvapem přiblížila. Rodáci. Tisíckrát obrácené slovo, vítané i zatracované, očekávané s nadějemi i obavami dostává svůj reálný obsah. Rozeslané stovky pozvánek rodákům, významným osobnostem působícím v obci, farářům, učitelům, podnikatelům, přednostovi Okresního úřadu, předsedovi Sdružení obcí Ždánického lesa, poslancům Parlamentu České republiky, novinám, televizi, to všechno nedovoluje polevit, zastavit onen rozjetý vlak, dokud nedojede do konečné stanice. Tady se pozná, jak účinné bylo úsilí mnohých lidí, zastupitelstva, obecního úřadu, komisí i dobrovolníků, jak dalece vzali za své tuto akci také občané. Ne starosta či zastupitelé, ale právě oni budou příkladem pohostinnosti, kulturnosti a srdečnosti a součástí obrazu kraje se všemi jeho klady i nedostatky. Žádné "Potěmkinovy vesnice" uměle nakrášlené pro oko návštěvníků se konat nebudou. Jsme takoví, jaké nás vidíte. Právě my, občané obce, vítáme své blízké a známé a ukazujeme jim svou tvář, své představy a vlastnosti. Všichni mohou vzít za své stejně tak úspěchy, jako se mohou přenést do role pochybovačů či kritiků.

Nikdo však už nevezme zpátky to všechno, co se udělalo, čím vesnice žije a jaké plány pro svůj rozkvět má i do budoucna. Nejsou to jen hmotné statky, ale rozvoj vzdělanosti a kultury, které přes mnohé bolesti a nedorozumnění znovu ožívají tradici, na níž mnozí byli v minulosti hrdí. Vždyť vesnice, čítající něco přes 500

stálých obyvatel, "žije" intenzivněji než její mnohé početnější kolegyně, s podstatně lepším věkovým průměrem.

Aniž bychom se chlubili, Kobeřice v poslední době vyrostly do krásy. Staly se důstojnou součástí krásného okolí, jež jako protiváha brněnské aglomeraci září stále jasněji. Mění se zevně i zevnitř, jsou nezaměnitelné, ať na ně pohlížíte shora, zdálky nebo zblízka. Voní tisícerými vůni, jež se mění stejně jako barva lesa s ročním obdobím. Zrcátky rybníků zdraví slunce a to zůstává s nimi v nepřeberném množství malých sluníček vinné révy, červených tvářiček jablíček či meruněk a broskví nebo okatých švestek. Stráně lákají zase jako před léty a ve velebném tichu lesa lze rozjímat o světě i o životě, jenž nabývá stále více na rozmanitosti a volnosti. Jako ti ptáci, kroužící pod blankytem vysoké oblohy, která se za noci snáší téměř k zemi, aby ji sametově černým pláštěm přikryla a tisíci démantů zablikala snům o naději. A ta se probouzí do dalšího dne červenou barvou svých střech i obílených domů, soch, na něž nebylo zapomenuto i jistotou. Jistotou kostela, po staletí stojícího na svém místě, jako pastýř hlídající starostlivě své stádo. Všechny ty cesty a cestičky, důvěrně známé, zákoutí i věkovité stromy, jež vzrostlými byly snad od nepaměti. A vzpomínek. Tisíců vzpomínek v myslích lidí, které nevymizí. Protože vesnice žije! Není to přes všechny nesnáze a neshody přece jen krásné?

Tož vítejte nám, přátelé...

Jiří Slabotinský

KOBEŘICKÝ RODÁK HUBERT RIPKA

"Být dobrým Čechoslovákem znamená být dobrým Evropanem !"

Hubert Ripka

Hubert Ripka se vždy i v exilu, kde strávil necelých patnáct let, hlásil ke svým rodným Kobeřicím na Moravě. Narodil se tam 26. června 1895, ale jeho otec se záhy s rodinou odstěhoval do Čech. I přesto se Ripka do Kobeřic nejdou vrátit. Kdo vlastně byl tento novinář a politik? Ripka ovlivněn svými učiteli Josefem Pekařem, Kamilem Kroftou a Edvardem Benešem vystudoval na Univerzitě Karlově historii, geografii, český jazyk a literaturu. Tématem středoevropského prostoru se zabýval již ve své disertaci Historie národnostní otázky ve střední Evropě a marxismus, kterou předložil v roce 1921. Následujících šest let řídil práci archivu ministerstva národní obrany, odkud vedla jeho cesta k novinářství - do tiskového odboru ministerstva. Později řídil parlamentní a zahraničně politické zpravodajství Národního osvobození, přispíval do přítomnosti řízené Ferdinandem Peroutkou a podílel se na obnově Slovanského přehledu. Svými znalostmi přispěl do Ottova naučného slovníku nové doby a četně publikoval o problematice poválečné Jugoslávie. Ve třicátých letech často cestoval jako důvěrník ministra zahraničí a jako člen Slovanského ústavu na studijní cesty do Francie, Jugoslávie, Rumunska, Bulharska, Polska, Rakouska, Maďarska a Sovětského svazu (tam také

vedl první návštěvu československých politických novinářů po navázání diplomatických styků v roce 1934). Jako vynikající komentátor řídil v letech 1930 až 1938 zahraniční rubriku tehdy velmi prestižních Lidových novin, přispíval do Le Monde Slave a jeho studie najdeme i v Českém časopise historickém. Ripka se zasazoval za československo-sovětské spojení podpořené smlouvami s Francií a varoval západní velmoci - především v zahraničních periodikách - před obětováním Československa nacistickému Německu.

Již na počátku září 1938 Ripka odjel do emigrace a v Paříži se pak stal členem Československého národního výboru, který byl vrcholným orgánem našeho odboje na počátku druhé světové války. V roce 1940 ho Edvard Beneš jmenoval členem exilové vlády jako státního tajemníka ministerstva zahraničí. Jeho přání stát se ministrem zahraničních věcí se nikdy nesplnila, ačkoliv byl pro takovou funkci dobře připraven. Byl to nakonec především však on, kdo řídil prakticky aparát exilové zahraniční diplomacie. Úspěšně se podílel na jednání o uznání vlády a o právní anulaci platnosti mnichovské dohody. V letech 1940 až 1942 vyjednával s polskou emigrační reprezentací o možnostech těsné poválečné mezistátní spolupráce, která se později odrazila i v jeho práci na federalizačním spojení s Polskem (po roce 1948). Jako základní pilíř budoucí československé bezpečnosti před možnou agresí Německa chápal Ripka spojení se SSSR, s nímž vláda podepsala pakt v prosinci 1943.

Po válce se stal ministrem zahraničního obchodu a poslancem za Československou stranu národně socialistickou. Zasloužil se o obnovení obchodních styků se zeměmi střední a jihovýchodní Evropy a o prohloubení hospodářské spolupráce se SSSR. Jeho úzký vztah k Sovětskému svazu byl po Ripkově emigraci do Francie v květnu 1948 stále znova omílán a o jeho jasnou politickou orientaci se tak dodnes

vedou spory. Stranou nezůstal ani podivný útek z vlasti několika politiků, během kterého komunistická policie zadržela všechny kromě Ripky. Až do podání protestní demise v únoru 1948 Ripka přednášel na filosofické fakultě pražské Univerzity Karlovy jako docent politických dějin. Ve svých přednáškách se specializoval na historii vztahů Ruska a Západu a zabýval se také mezinárodními problémy přechodních padesáti let.

V New Yorku se usadil v roce 1949. Jako významný člen Rady svobodného Československa udržoval i nadále kontakty s předními západními politiky. Přednášel na mnoha amerických univerzitách, stále angažmá mu nabídla New School for Social Research při Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Ve své veřejné práci mezi exulanty i na univerzitě se zabýval myšlenkami vývoje Československa a na spolupráci s Polskem po pádu komunismu. Ripka pro své přecházející vazby na SSSR byl obviňován ze servility vůči komunistům. Pod tímto tlakem v roce 1955 opustil Spojené státy a přesídlil zpět do Británie. I tam pokračoval ve své politické a publicistické práci exulanta čekajícího na návrat do vlasti, avšak počátkem roku 1958 zemřel.

Dílo ve formě několika desítek knih a zásadních studií bylo částečně vydáno v zahraničí, zbylá část je stále v rukopisech nebo v několika rozmnožených vydáních.

Pavel Paleček

* * * * *

JAK PŘIŠEL LOJZÍK K ARCHEOLOGII

Narodil se 18.5.1875 v rodině učitele Procházky v Lomnici u Tišnova. Strávil tam blažené bezstarostné dětství v houfu venkovských kluků : celé dny venku, po humnech a pastviskách, po klouzačkách a sanicích v zimě, v krásné přírodě vysočinského podhůří.

Her znali bezpočet. Často divokých, kdy se vyřádili, vyběhali a vykřičeli. Jednou - jako často - hráli za humny zaklepávanou. Už se všichni rozběhli do skrýší, Tonda už u mety odpočítával "raz, dva, tři, už jdu" a Lojza v nejvyšší nouzi skočil shora z meze, pod ní že ho taky hned nebude vidět. A jak dupl na horní okraj, utrhl se veliký drn, hromádka hlíny se s ním sesypala, do té se dole přikrčil. A tu zrovna před očima uviděl v hlíně kámen. Ne velký, ne malý, s kameny jsou kluci kamarádi, denně je potřebují. Házejí do dálky i na cíl, je potřeba vybrat vždycky správný, některým nejlíp sraziš hrušku, jiným líp trefíš veverku, jiným zase zaženeš zlého housera. Ale tenhle? Jak to, že je takový hladký, kolem dokola? A tady je v něm díra, prstem se z ní dá hlína vydlobnout naskrz. A jaká je ta díra taky kulatá a hladká! Jaký je to divný kámen, takový ještě neviděl.

A celý zaujatý nedbal, že ho Tonda prvního zapikoval. Běžel s kamenem domů. No tos našel vzácnou věc, tu zítra ukážeme ve škole a povíme si, jak to ten pradávny bojovník vyrobil.

Ten pravěký kamenný mlat čekal tam v mezi na něho ty předlouhé věky a už mu z mysli nesešel. Drápek uvízl a chycen byl celý ptáček.

V devadesátých letech vystudoval mladý Procházka učitelský ústav v Brně. Mezi jeho učiteli byl také Leoš Janáček. Dějepisnému studiu se hodně věnoval mimo školu. Spřátelil se s Karlem Absolonem, objevitelem Punkevních jeskyní a slavného sídliště lovců mamutů v Dolních Věstonicích. Navázal kontakt s pracovníky Moravského zemského muzea. Morava se tehdy stávala pověstným pravěkým nalezištěm, snad nejvýznamnějším po Francii. Dětský zájem

Lojzíkům tak přerostl do značné odbornosti. Formovaly ho i současné proudy ve veřejném životě, zejména Masarykovy názory.

Nastoupil do nového století jako venkovský učitel a pokračoval tak v tradici Procházkovského rodu: jeho otec Jan i děd Blažej byli učitelé. Jejich jméno se objevovalo v řadě dědin Vyškovského okresu: Blažovice, Křenovice, Kobernice, Holubice, Olšany, Černčín a snad ještě další obce, tam všude učil některý Procházka, někde dokonce i několik. V rodové řadě před nimi byli ještě Fabián, Vavřinec, Jakub a Ondřej Procházkové, doložení už od poloviny 17. století. Tenkrát zastávali i funkci obecního pastýře, což se nepocíťovalo jako újma na vážnosti, naopak. Z praxe rozuměli leccemu o dobytku, zvířatech, rostlinách, počasí a hospodářství k nim chodili o radu.

Ve škole si nový učitel Procházka - kolegové mu začali říkat Aleš - nevedl špatně. Ve třídě si uměl udržet kázeň, byl přísný a děti se ho spíš trochu bály. Uměl však neobyčejně poutavě vyprávět, jak po letech vzpomínaly. S rodiči žáků vycházel dobře, i když mu někteří zazlívali, že nedrží na kostel a na modlení. Na učitelských shromážděních se brzy zapsal jako výborný řečník, bez trémy, vždycky měl co říct k věci a uměl diskutovat. Postihli jeho zájem o starožitnosti a posílali mu zprávy o nálezech z celého okresu. Měl co dělat s jejich sepisováním, dokumentací, restaurováním. Začali ho volit do komisí, výborů, zastupitelstev školských i správních.

Byl za mlada celkem pohledný mužský, modrooký, kudrnatý, s naryšavělým tehdy módním plnovousem. Byl energický a činorodý, náchylný do všeho se zamíchat, spíš výbušný než flegmatik, spíš vážný než šoumen. Nekouřil, nepil, na hospodu neměl čas, možná ani peníze. Karty a šachy hrál rád a dobře, ale i k tomu bylo málo příležitosti. Brzy se oženil s hezkou dcerou zámožného rolníka a měli 4 děti: Marii, Vojtěcha, Ludmilu a Mojzíra. Vypadali jako šťastná rodina, i když často býval mimo domov, na schůzích nebo na výzkumech.

Válka rodinnou idylu ukončila. Nemusel sice narukovat v prvním sledu, ale i později v

zákopech na italské frontě u Tridentu si užil dost. Doma žena těžce onemocněla a když přijel na dovolenku, dostala malá Liduška spálu a na komplikace umřela. Ženě to velmi přitížilo a v epidemii španělské chřipky podlehla. Poslední ranou byla ztráta Vojty, nadějněho septimána reálky, který v samém konci války umřel na zánět mozkových blan.

Samostatnou republiku uvítal Procházka otřesen a zestárlý. Vrátil se do školy, k funkcím a ke starožitnostem. Naplno se zapojil do budování českého školství a archeologie. Když syn Mojmír odešel na gymnázium do Brna, zůstal sám s Mařenkou, která mu vedla domácnost. To už bylo v Kobernicích.

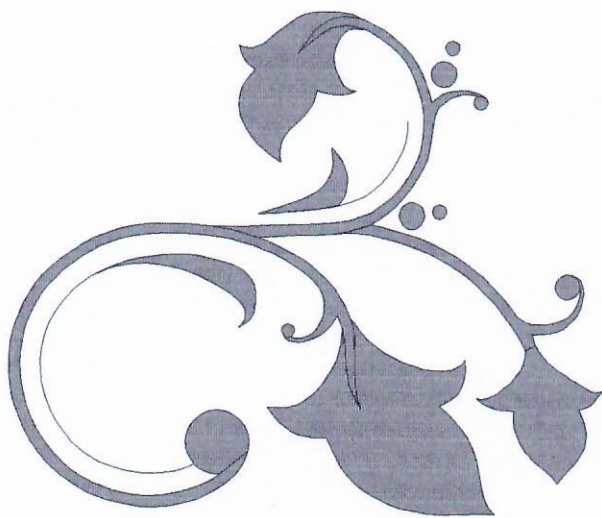
Na začátku dvacátých let se na schůzi seznámil s učitelkou Tůmovou z Němčan. Zaujala ho svou oduševnělou vážností. Vzali se, byla o 15 let mladší, velmi si svého muže vážila a byla jeho oporou ve všem. Měli dcery Danuši a Alenu. Jména jim vybíral nevlastní bratr, se kterým se měli rádi. Nosil jim ze studií v Brně do Černčína hračky a zkazky ze studentského života. Mladou macechu dělilo od pastorkyně Mařenky jen 9 let, rozuměly si tedy dobře, vedla ji také ke studiu na učitelském ústavě. Jako učitelka se pak Mařenka provdala za kolegu, brzy onemocněla, a když zemřela na selhání srdce, její malí sirotci žili nějaký čas u "starčeků", než si zeť - vdovec zařídil novou domácnost.

Aleš Procházka byl už v té době nemocný angínou pectoris. Nijak se nešetřil a intenzivně pracoval ve školství i mimo ně. kromě učitelských funkcí byl jednatelem Moravského archeologického klubu, který sdružoval práci archeologických amatérů z terénu a vědců z katedry prehistorie filosofické fakulty nové Masarykovy univerzity. Vedl řadu archeologických zájezdů i terénních vykopávek a výzkumů a zachránil spoustu starožitností. Zabýval se však i historickými památkami. S páterem Slovákem se účastnil na budování Mohyly míru a napsal knížečku Památky z bitvy u Slavkova. Pro děti sepsal pověsti ze Slavkovska, Vyškovska a Bučovska a věnoval je svým prvním vnoučatům, Zdeňkovi a Helence. Byl

iniciátorem a spoluřadatelem Napoleonských her ve slavkovském zámeckém parku. Vydal spisy o starých náhrobcích, kachlích, erbech, zbraních. Evropskou pověst mu vynesla publikace Galská kultura na Vyškovsku aneb Latène středomoravský. Kvůli ní jezdili za ním do Černčína zahraniční prehistorici. A také kvůli památkám na moravské Novokřtence. Byl rovněž spoluredaktorem Vlastivědného sborníku tehdejšího Vyškovského okresu. Vychoval mnoho následovníků-učitelů i archeologů.

I po odchodu do důchodu ve Slavkově pokračoval v práci, přestože se mu nemoc horšila. Smrt ho zastihla náhle na cestě na učitelskou schůzi do Vyškova 16. dubna 1940 v pětadesátiletých letech. Jeho urna je uložena v kolumbáriu ve Slavkově. Co by asi dnes říkal Kobeřicím, které pro jeho rodinu tolik znamenaly?

Ze vzpomínek Procházkovy dcery Danuše.

DOTAZY NA PANA STAROSTU

Pane starosto, jste už deset let čele obce, nemáte pocit, že by to chtělo nějakou změnu?

Přiznám se, že jsem nepřiliš dobře pochopil vaši otázku. Nicméně, ptáte-li se na to, že jsem příliš dlouho starostou, pak to není můj problém, ale problém občanů a především zastupitelstva. Já jen mohu potvrdit, že to není žádný med a že při posledních volbách jsem kandidoval až na přání občanů jako nezávislý kandidát. Nejsem tedy vázaný na žádnou stranu a odpovídám se jenom těm, kteří mne poctili svou důvěrou.

Mám-li však tuto možnost odpovídat, pak bych toho využil a vrátil se k zažité, nicméně mylné představě, že starosta je tou nejdůležitější osobou. Zákon hovoří jinak a jednoznačně přesouvá veškerou iniciativu a zodpovědnost na zastupitelstvo, jež starostu volí, pověřuje, ten však nemá právo samostatného rozhodování ve věcech samosprávy nad rámec usnesení zastupitelstva a už vůbec nemůže zastupitelstvu cokoli ukládat. Je pouze jedním z jeho členů. Jestliže je víc vidět, ať ve věcech příjemných, tak zvláště nepříjemných, je to jen jeho zásluha, že se ongažuje ve snaze něčemu pomoci a vyřešit to a že tak je vnímán lidmi. Tedy z té lepší i horší stránky. Ale to už je úděl.

Obec se mění, to nelze popřít. Nelze však udělat ještě více? Jsou názory, že akce a finančních prostředky nejsou vynakládány s představami většiny občanů?

Názory občanů vždycky budou různé. Zvláště negativní budou určitě u těch, jimž nebylo vyhověno v jejich představách. I když obecně všichni uznávají, že "není na světě člověk ten, který by se zavedčil lidem všem", pak to někteří uplatňují jenom tam, kde se nejedná o jejich problém. Ti chytřejší to pak zabalí do starosti o obecní blaho, i když soukromý zájem z toho čouhá jak sláma z bot. Ale to už jsme takoví a těžko se to láme přes koleno. Ani by to nebylo dobré. Nebylo by však také

vůbec dobré podlehnout každému vnějšímu tlaku a točit se podle síly tlaku, výše postavení a známostí. Důležitý je především celkový prospěch obce, programový zájem zastupitelstva, který pak v rámci zákonných možností lze sladovat se zájmy jednotlivců či skupin.

To se vlastně dostávám k vynakládání finančních prostředků. S nimi totiž nelze manipulovat libovolně, ale tak, jak umožňuje zákon (např. při přidělení účelových dotací) a v souladu se schváleným rozpočtem zastupitelstva. Ten podléhá kontrole občanů, kteří, když chtějí, mohou se s ním seznámit, protože je několika způsoby zveřejňován. O jednotlivých položkách lze sice diskutovat, ale pouze do té doby, než je rozpočet schválen. Jeho realizace také často závisí na tom, jak bude obec úspěšná při získávání dotací a dalších finančních příspěvků. To mnohdy představuje martyrium, které řada lidí nechce slyšet, protože posuzují konečný výsledek, jenž nevyšel vstříc jejich požadavku. Obec plná lidí v důchodovém věku si nemůže plnit pokladnu daněmi z výdělků a tržeb a rozmáchnout se může jenom tak, jak jí to rozpočet dovolí a jaké náměty zvolí pro dotační tituly. Protože i na nich záleží úspěšnost. Ale nechtěl bych si stěžovat. Stejně to není nic platné, protože od některých lidí také musím slyšet: "Já tomu moc nerozumím, to je na mně složitý, ale nelíbí se mně to." Proti tomu totiž není argument a dotýcnému to otevírá pole pro neohroženou kritiku těch nahoře.

Odpověděl jste dost důsledně. Ale přesto si nemůžeme odpustit otázku, kterou někteří občané kladou. Jsou toho názoru, že zastupitelé schvalují jenom Vaše návrhy?

No, v jistém smyslu mají pravdu. Pokud je předkládám já. Ve většině případů tomu tak je, ale jak přinutit někoho jiného, aby předložil kvalifikovaný návrh a obhájil si ho před zastupitelstvem. Dospěli jsme však k tomu, alespoň v tomto zastupitelstvu, že některé předlohy musí projít příslušnou komisí a dokonce jsou (např. komisi životního prostředí) zadávány úkoly pro vypracování předlohy. Proto si myslím, že

otázku, kterou jste položil, by bylo lépe adresovat zastupitelstvu a jednotlivým zastupitelům. Pro mne bude mnohem výhodnější a méně náročné být pouze výkonnou složkou a nikoliv předkladatelem. Zatím tomu tak však není.

Za dva roky budou další volby. Co všechno chcete do té doby ještě stihnout?

Když jsem odpovídal na otázku účelnosti rozpočtovaných nákladů, nezminil jsem se o tom, co všechno již bylo uděláno a jaké náklady si to vyžádalo. Nebylo toho málo a občané si to budou moci přečíst také v publikaci o historii a životě obce, vydané při příležitosti sjezdu rodáků. To uvádím proto, že právě uplynulé desetiletí samostatné působnosti ukázalo, že lze udělat mnoho a čím více se toho udělá, pak je vidět, kolik by toho ještě bylo třeba. Asi tak, jako když se rekonstruuje starý dům, jenž celá desetiletí volal po údržbě a modernizaci. Nikdy nekončící práce. Ale k věci. Zásadním hlediskem je budoucnost obce a její rozvoj. Ten není možný bez obyvatel, zvláště mladých. Perspektiva chalupářů na odpočinku v důchodovém věku pomáhá jenom ve stavu obyvatelstva, neřeší budoucnost školy, kultury, sportu, dopravy atd. tím se jen obec uzavírá do skanzenu jednotlivých domů, dobře udržovaných, uzavřených zpravidla vůči okolí a pospolitosti, jakýchsi oáz klidu a dostatku, kolem nichž existuje území někoho jiného, kdo má těmto oázám vytvářet podmínky. Není nikoho a není z čeho, protože daně přinese pouze nemovitost nebo pes. Jistě je to zjednodušené a někomu křivdím (za což se omlouvám), ale stávající situace a legislativa přináší tento obraz. Tomu se snažíme zabránit získáním mladých obyvatel, lidí podnikavých, výdělečně činných, kteří jsou perspektivní i z hlediska rozvoje služeb. Proto se orientujeme na výstavbu domů a obecních bytů, pro něž se nám podařilo získat finanční příslib od státu. Je to mimořádná příležitost, že se to podařilo právě nám, i když to mnozí nedocení. Výstavba 16 bytů a dalších, minimálně 8 soukromých domků jistě zvedne počet obyvatel, umožní posílení vodovodní a elektrické sítě a především

očekáváme, že podníti rozvoj služeb a další příliv obyvatelstva. Konečně budeme moci začít s postupnou obnovou kanalizační sítě, bude postavena dílčí čistička a budeme moci připravovat obnovu dalších lokalit v intravilánu a celkový vzhled obce a jejího okolí. Chceme obec (spolu s dalšími obcemi Ždánického lesa) turisticky zviditelnit. Někomu se to nelíbí, ale to už záleží na občanech, čemu dají přednost.

A pokračovali bychom. Jak si představujete vůbec další budoucnost obce?

Částečně jsem už odpověděl v předchozí otázce. Vy se však ptáte na delší perspektivu. Jakousi vizi. Tu samozřejmě mám, jako snad každý. Budoucnost si představuji jako samostatnou obce, která počtem obyvatelstva se dostala na předválečnou úroveň (přes 1000 obyvatel, pozn.red.), úroveň života a bydlení ji však výrazně překonávají, která se stane významným kulturním, rekreačním a turistickým centrem, které je moderní, odpovídající dané době, avšak citlivě spojující nové a historické prvky při zachování celkového, vesnického rázu, citlivě začleněného do krajiny. Tady budou koupaliště, travnatá hřiště, naučné stezky a odpočinkové zóny, budou se zde konat folklórní slavnosti a hudební a divadelní život bude nedílnou součástí života. Pro starší a opuštěné lidi zde vyrostou penziony, a výstavba se bude rozrůstat tak, aby postupně došlo k propojení s osadou na Bílém vlku. Pozemkové úpravy umožní propojení lesních celků a lepší využívání nezbytné zemědělské půdy. Cesty nebudou prašné, rozvine se cykloturistika a konečně dojde také k propojení spojení na Vážany a Bílý vlk. Změní se i hlavní průjezd obcí, který nahradí nevyhovující průjezd Beneškou. Prohloubí se významně kooperace mezi sousedními obcemi pro vytváření společných záměrů v dané oblasti, zejména v samosprávě, dopravě, školství, kultuře, zaměstnanosti, pohostinství a ubytovacích kapacitách. Nejbližším významnějším kooperujícím centrem se stane Slavkov u Brna.

Vrátíme se ke sjezdu rodáků. Jsou názory, a jistě jste je také slyšel, že je to příliš nákladné, dokonce zbytečné akce. Co vy na to?

Zas mohu jenom konstatovat, že lidé mají právo na svůj názor. Je ovšem otázka, zda mají nějakou alternativu, kterou by chtěli sami realizovat a převzít za ni také odpovědnost, anebo je to pouze principiální vzdor. Sjezd rodáků není levná záležitost. V tom musím dát za pravdu. Jenže sjezd rodáků zas není tak samoúčelnou a bezduchou záležitostí, jak by někteří možná také rádi viděli. Sjezd rodáků nejsou hody, které se konají každý rok. Je to výjimečná záležitost, asi podobně, jako významná životní jubilea. Ten přírůstek se mi dokonce zamlouvá, protože i tady je každým taková oslava pojímána jinak. Nerozumím lidem, kteří se v toku času nechťejí zastavit, ohlédnout se, setkat se s blízkými, přáteli, známými lidmi, vyměnit si zkušenosti a poznatky. Vždyť to přece obohacuje, podněcuje k větší aktivitě a také dává pocit hrdosti a suverenity. Tady jsou stovky let bohaté historie, řada slavných a obětavých lidí, kus práce s příslibem pro budoucnost, důvodu k zamyšlení i oslavám. A k těm penězům. Řada věcí se udělat musela a sjezd to jenom urychlil. Konečně, o účelových příspěvcích a dotacích jsem se již zmiňoval, takže pokud někdo má názor, že mohly být použity na něco jiného, pak by se mu muselo podařit na něco jiného je získat. Ony se totiž převádět nemohou a také bychom je na jiný účel prostě nezískali. Je to tedy s přispěním státu a okresu, jakož i sponzorských darů. A samozřejmě také rozpočtu obce. To však jsou také plánované finanční prostředky. A jsem přesvědčen, že obci ani občanům tato investice neuškodí, spíše naopak.

Myslíte si opravdu, že rodáci mají obci ještě co říci?

Vím, že takové dotazy vznikají a snažím se je pochopit, byť mi to jde ztěžka. To patří do

kategorie dotazů o vyhozených penězích na výstavbu divadel, protože já do nich nechodím atd. Jistěže si to myslím, jinak bych se v tom neangažoval. Z některých reakcí lidí však i já podléhám marnosti a beznaději. Lidé, kteří přijdou odjinud sebou přinesou, kromě vzpomínek i nová poznání. Obyvatelé obce, ti kteří nám dali adresy více jak 300 lidí, svých známých a blízkých, se jistě na ně těší a vůbec je nenapadne uvažovat o zbytečnosti. Konečně, nejsou tady jenom rodáci, ale další lidé, kteří se podíleli na životě obce, kteří se svými předky zapsali do její historie, významní lidé, kteří něčeho dosáhli a kteří se jistě také budou zamýšlet nad tím, jak i tomuto místu pomoci. A pak je tady historicky neméně významné poslání, skryté do mota celé akce - smíření. Smíření nejen církví, ale lidí mezi sebou, hledání vzájemného pochopení pro odlišnost v názorech, hledání sebe samotných.

Do sjezdu rodáků je zakomponována i ekumenická bohoslužba smíření. Myslíte, že to je důležité pro obec v současné době?

Navazuji opět na předchozí odpověď. Ano myslím. Mohl by mi někdo říci, zda je to vůbec důležité a pak kdy? Velice nerad bych, kdyby to bylo pojímáno pouze jako věc církve. Rozhodně to nepojímám jako chytání oveček do stáda, ale jako hledání v úplně změněném světě, který klade větší důraz na naše samostatné rozhodování a také zodpovědnost, vystavuje nás mnohem více svodům, lákadlům i beznaději, proměnlivosti i nespravedlnosti. To všechno je živnou půdou pro záminky třeba v dávných křivdách, zdánlivých i oprávněných nespravedlnostech a nepochopeních, v závisti i vyvyšování, kastovním rozlišení atd. Vždyť se stačí podívat kolem sebe, co všechno může z takových nenápadných a zdánlivě banálních záležitostí vzniknout, pokud se podaří populisticky využít momentu ukřivdění, poníženosti k davové psychóze, náboženským nesrovnalostem a rasovým útokům. Kdyby se podařilo učinit, třeba jen malý krůček ve vzájemném pochopení, pak to bylo hodně. A nikdo z nás nepopře, že jsme byli

nejen vychováni na křesťanských zásadách, a to bez rozdílu, ale řídíme se zákony, které z této křesťanské tradice vycházejí. Nakonec, tuto akci nepořádá obec, ale právě církve, které na území obce působí a chtějí jít příkladem, ukázat cestu a také naději.

A teď nám dovoluňte ještě jednu osobní otázku. Jste vysokoškolák, vědecký pracovník a Vaše ambice jsou jistě vyšší. Jaké je vůbec Vaše životní krédo?

Touto otázkou jste mne zaskočili. Starostování mne opravdu neživí a obávám se, že by ekonomicky mohlo být adekvátní náhradou. Dívám-li se na svoji odměnu na radnici a porovnávám ji s odměnami smluvních pracovníků, řemeslníků, pak být řemeslníkem je rozhodně výnosnější a nepodléhá takovému tlaku lidí. Mohl bych zcela určitě věnovat svoje síly atraktivnějším a výnosnějším aktivitám, což mi také bylo z několika stran a od několika lidí řečeno, ale tady jsem něco začal, vzal na sebe odpovědnost, jsou tady lidé, kteří mi věří a které bych nechtěl zklamat a to dobré zatím převažuje. Jistě se mnohokrát rozhoduji, zda to má význam, zda je pro mne důstojné, abych se dohadoval o záležitostech, které jsou zbytečné a umělé, dané lidskou ješitostí, závistí a nesnášenlivostí, byl vystaven nenávisťným pomluvám a kritikám, jež mohou existovat pouze tehdy, pokud je někdo ochoten je poslouchat. Dovedu se ozvat, někdy až moc hlasitě, což mne pak mrzí, ale neumím nenávidět. Snažím se pochopit. Žádné velké ambice už nemám, nehledě na to, že třeba i drobné problémy mohou mít větší význam než zdánlivě velké věci. Člověk může být prospěšný kdekoliv, pokud pro to chce něco udělat. A to je vlastně i moje životní krédo. Být prospěšný. A být člověkem, který je chybný, jako každý jiný. Který se však snaží, aby to dobré, čím chce být prospěšný, převážilo, aby se nemusel stydět ohlédnout za sebe. Který se chce poučit a získávat důvěru druhých, avšak ne za každou cenu. Mít radost z toho, že mohu udělat něco pro druhé a přidat další korálek k té velké řadě v bohaté historii své rodné obce.

DOTAZY NA PANÍ MÍSTOSTAROSTKU

Přišla jste do vedení obce před dvěma lety bez předchozích zkušeností. Jak se Vám nastupovalo a jak se cítíte v tomto postavení?

Když se vrátím do období voleb, přiznám, že jsem byla překvapena svoji kandidaturou a ještě více počtem obdržovaných hlasů. Nastupovalo se mi asi tak jako všem ostatním novým členům zastupitelstva. Zastupitelstvo vůbec až na pana starostu nastupovalo v novém složení. Nikdo neví co ho čeká, co funkce obnáší a pod. Jedno však jsem věděla předem. Ať jsem kdekoliv a dělám cokoli chci být užitečná a dělat vše ve prospěch dobré věci. Nechci být někde jen do počtu. Jsem puntičkářský typ. Bohužel se někdy setkávám s nepochopením druhých.

Je o Vás známo, že jste byla vždycky aktivní v kultuře. Jak byste hodnotila stav kultury v obci z dosavadní pozice?

Kulturní aktivita mi byla dána do vínku. Tak jako měl můj otec i já mám ráda, když jsou lidé veselí, mají kam jít za zábavou a dobře se baví. Proto se za spolupráce kulturně-školní komise při obecním úřadu v Koberčicích u Brna, ve které jsem i já členem, o toto snažím. I když nejsou akce výdělečné a obecní pokladna se nenaplní, přesto nás to neodradí. Myslím, že důležitější je, že se lidé setkají, pobaví, jsou spokojeni a odnesou si příjemné zážitky a vzpomínky. To nás hřeje více než kdyby byla obecní pokladna plná, ale nespokojenost. Je známo, že organizace, která na akci prodělá více se pořadatelství nezhostí. Je tedy na obecním úřadě, zda kulturu v obci zaštití nebo ne. Samozřejmě samo se nic neudělá. Musí se najít někdo kdo má zájem být v toto směru iniciativní. V posledních letech se kultura v naší obci dostala celkem na dobrou úroveň, což nám závidí široké okolí. Kromě

tanečních zábav se naše kulturní dění obohatilo o vánoční koncerty skupiny Bokomara a o benefiční koncerty Vlasty Redla. Kulturně-školní komise nejenže připravuje různé akce, ale také její členové v nich účinkují, např. vánoční besídka, besídka ke Dni matek. Nezapomínáme ani na děti, pro které jsme letos pořádali 2 diskotéky, které se setkali s nečekaným úspěchem a proto se mohou těšit na další. Ku příležitosti III.sjezdu rodáků jsme nacvičili operetku "Na tý louce zelený". Pokud bude chuť a zájem, chtěli bychom znovu oživit divadelní tradici, která byla před 25.lety v naší obci a to na velmi dobré úrovni. Kulturu v obci bych si představovala ještě jinak, ale zatím se nebudu o tom zmiňovat. Možná do budoucna se to podaří, pokud ovšem budou lidi mít pro ni pochopení a zájem.

Víme, že jste hlavně v souvislosti s rodáky angažovala významně v kulturních aktivitách. Co všechno připravujete a proč?

Když v loňském roce schválilo zastupitelstvo návrh konání III.sjezdu rodáků v r.2000, oslovil mě pan starosta a požádal, abych si vzala na starost kulturní program po tyto 3 dny.Poděkovala jsem mu za důvěru. Nic lepšího mě v ten moment nenapadlo. Věděla jsem co mě čeká. Od té chvíle mě myšlenka na sjezd rodáků neopustila a začala jsem s přípravami. Na první pohled se zdá vše jednoduché, ale opak je pravdou. Pochopí mě jen ten, kdo již má podobnou akci za sebou. Není to jen kulturní program, ale i jiné organizační úkoly.

Co všechno připravujeme a proč? V programu, který uvidíte se představí převážně "Koberčáci". Od těch nejmenších až po ty starší. Záměrně jsem nechtěla zvát cizí umělce, ale chci využít schopností našich spoluobčanů. Jak se to povedlo, to posuďte už sami.

První den t.j. 6.7.2000 zahájí ve 20.⁰⁰ hod. mažoretky. Po uvítacím ceremoniálu začne

program, ve kterém účinkují žáci MŠ, ZŠ, ZUŠ, taneční skupina ZUŠ Slavkov u Brna, country skupina ZUŠ Ivanovice n. Hané, koberský pěvecký sbor a kolektiv mladých hasičů. Po skončení Vás všechny pozveme na posezení u cimbálu na horní prostranství návsi.

V pátek 7.7.2000 od 10.⁰⁰ hod. - 17.⁰⁰ hod. si mohou návštěvníci v prostorách základní školy a Hasičského domu prohlédnout výstavu. Odpoledne od 13.⁰⁰ hod. si přijdou na své milovníci kopané. Žáci sehrají fotbalové utkání s Milešovicemi a muži se utkají s jednáctkou Bolka Polívky.

Večer ve 20.⁰⁰ hod. můžete shlédnout již zmíněné divadelní představení "Na tý louce zelený".

V sobotu 8.7.2000 v 9.⁰⁰ hod. se sejdem na ekumenické bohoslužbě na návsi.

Odpolední program začne ve 14.⁰⁰ hod. slavnostním průvodem od sokolovny, kdy budou také odhaleny pamětní desky významných osob za účasti významných představitelů státu a okresu. Po průvodu bude pokračovat program na návsi. Děti a mládež zatančí národní tance a koberští hasiči se nám představí se svými ukázkami.

Závěrečný večer bude v duchu společenské zábavy, kde se všichni mohou bavit při dechovce i taneční hudbě.

O půlnoci III.sjezd rodáků oficiálně ukončí pan starosta.

K zakoupení po tyto dny budou i upomínkové předměty a to : keramika, skleničky, nové pohlednice Kobeřic u Brna , brožura s názvem Jihozápadním cípem Těšanky a nově vydaná kniha Kobeřice u Brna - obec a lidé v proměnách času s barevnou publikací .

Po celé tři dny se budete moci občerstvit a to na návsi, kde je možné ochutnat řecké speciality na rožni. Dále v místním pohostinství "U kosa" a v Dolní ulici na "Kampeličce. "

Co si slibujete od sjezdu rodáků? Těšíte se na toto setkání?

Od sjezdu rodáků si toho moc neslibuji.

Vím, že některým lidem tato akce nic neříká a budou mít různé výhrady. Jiní sice mají kladný názor, ale nemohou to dát najevo. Neuslyšíme od nich slovo chvály, spíše naopak a to proto, že se angažovali druzí a oni ne. Ale všem byla dána možnost se na přípravách sjezdu jakýmkoliv způsobem podílet. K této spolupráci jsme vyzývali občany v Koberských rozhledech. Vznášet kritiku to je nejjednodušší co kdo může udělat. Tím ale zakrývá sebe a svoji neschopnost. Místo toho bychom rádi uvítali konkrétní činy. Ale na straně druhé jsou občané, kteří se těší. A dávají to najevo různými chválivodnými způsoby. Těším se i já. Na setkání s lidmi, které jsem dlouho neviděla a na lidi o kterých vím jen z vyprávění nebo z médií. Samozřejmě i tato akce má svá rizika a jsem si vědoma, že mohou nastat. Ale raději nebudu myslet na to nejhorší. Mým přáním je, aby se lidé sešli se svými příbuznými a známými co v největším počtu a jejich přijetí bylo srdečné. Aby všichni alespoň na chvílku odložili ty běžné starosti všedních dnů a prožili mezi námi mnoho hezkých a příjemných chvil a nezapomenutelných zážitků. Naše vzpomínky budou také patřit i těm, kteří se z jakýchkoliv důvodů nemohou sjezdu zúčastnit, ale také zaletí ke všem , kterým nebylo dopřáno dožít se těchto dnů.

Je všeobecně známo, že kultura mladých lidí, inklinujících k moderní hudbě, naráží na odpor některých starousedlíků i chalupářů. V čem je problém a jak se ho daří řešit?

Na odpor některých občanů naráží již nejen moderní hudba, ale veškeré akce, které se pořádají. Obecní úřad je v tomto směru jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Na jedné straně jsme rádi, když mají lidi chuť něco pořádat a vesnice žije a na straně druhé po kulturní akci přijde stížnost na obecní úřad nebo okresní úřad. Pár jedinců si stěžuje na hluk. Zakázat veškerou kulturu je nejjednodušší, ale také nejdramatičtější. Převážná většina občanů by nám to neodpustila. Přicházejí na obecní úřad a ptají se jak to bude dál? Jsou rádi i chalupáři,

že zde je nějaká kultura. A připomínají, že na vesnici je srdečnější, veselejší než ve městech. Máme zájem, aby se do Koberčic u Brna stěhovali mladí lidé. Co jim nabídneme? Jen samé zákazy? Za vším ale stojí jedno slovo: "lidé". Ano jsou to lidé, kteří se nechtějí zapojit do kulturního dění a nevyjdou mu vstříc ani několikrát do roka. Samozřejmě se i my tuto nepříjemnou situaci snažíme řešit. Již několikrát jsme se stěžovateli jednali. Bohužel jejich podmínky nejdou dost dobře dodržovat. Jen pro představu uvedu příklad: při taneční zábavě hluk nesmí přesáhnout určitý počet decibelů. Pokud by se tento počet dodržel tak v šumu, který vzniká pohybem a bavením lidí hudba zanikne. Snad se nám tato situace podaří vyřešit a snad to nebude trvat dlouho.

Jak se Vám spolupracuje při této příležitosti s panem starostou? Je mezi vámi nějaká dělba práce?

Pan starosta má na starost jiné úkoly a já také jiné. Když se sejdeme, společně je probereme a uděláme patřičný závěr. Nechci to zakřiknout, ale s moji strany se mi s ním spolupracuje zatím bez problémů a to nejen nyní co se týče příprav sjezdu rodáků, ale i zde na obecním úřadě vůbec. Nevím, zda on má stejný názor vůči mně.

Nakonec nám dovoluete stejnou otázku, jako panu starostovi, jaké je Vaše životní krédo.

Je to otázka přímo na tělo. A je na ni dost širokosáhlá odpověď. Odpověď bude stručná a směřovaná k moji funkci. Nechci slávu ani chválu, ale také bych nerada, až nebudu ve funkci, byla v tom nejhorším světle.

Návraty do Koberžic

Až v temné noci v dáli rozsvítí se maják jako svíce,
tak nezbloudíš – tam v dáli vidíš Koberžice.

Až přejdeš horizont a ovane tě vůně pokosené píce,
tak na úbočí – to jsou Koberžice.

Až projdeš sady, pole, úvozy a třeba skončíš u vinice,
tak jsi v tom kraji – kde jsou Koberžice.

Až s ranní rosou vůni lesů vdechneš ve své plíce,
tak tady postůj – to jsou Koberžice.

Až z výšin ptáků spatříš v slunci očka zrcadlit se,
tak to jsou rybníky – a u nich Koberžice.

Až kolem budou černá pole a jenom někde sněhu více,
tak ani v zimě nezbloudíš – tak vítají tě Koberžice.

Až kraj ti leží u nohou, když postavíš se v polích ke kapliče,
tak už jsi blízoučko – tam pod ní, to jsou Koberžice.

Až slunce vyjde nad obzor a slza štěstí smočí tvoje líce,
tak to jsi doma – to jsou Koberžice.

28.6.2000

Jiří Slabotinský

OBEC KOBEŘICE U BRNA

III. Sjezd rodáků 2000

Program :

Čtvrtek 6.7.2000

- 17.⁰⁰ – 19.⁰⁰ otevíření výstavy v prostorách mateřské a základní školy
vítání hostů
- 20.⁰⁰ slavnostní zahájení Sjezdu :
- úvod
- mažoretky, uvítání hostů starostou obce
- vystoupení žáků MŠ, ZŠ, ZUŠ, taneční skupina ZUŠ Slavkov u Brna
- pěvecký sbor Koberice u Brna
- country tance
Po skončení tohoto programu posezení u cimbálu.

Pátek 7.7.2000

- 10.⁰⁰ – 12.⁰⁰ prohlídka římskokatolického kostela sv. Jiljí. Při této příležitosti se představí
dětský křesťanský pěvecký sbor
- 10.⁰⁰ – 17.⁰⁰ výstava v prostorách MŠ a ZŠ, hasičský dům
- 13.³⁰ fotbalové utkání na místním hřišti : Koberice u Brna - Milešovice
- 15.³⁰ fotbalové utkání na místním hřišti : Koberice u Brna – Bolkova jedenáctka
- 20.⁰⁰ divadelní představení "Na tý louce zelený"

Sobota 8.7.2000

- 9.⁰⁰ ekumenická bohoslužba na návsi
- 14.⁰⁰ slavnostní průvod vesnicí (od sokolovny)
odhalení pamětní desky Aloise Procházky a pomníku dr. Huberta Ripky
kulturní program na návsi – tančení národních tanců, ukázkové vystoupení
Sboru dobrovolných hasičů
- 20.⁰⁰ taneční zábava na návsi : DH Podboranka
taneční zábava v sále místní sokolovny : Panorama Brno

V sobotní odpoledne je možná projížďka kočárem s koňmi za přírodou a krásami
koberského okolí.

PODĚKOVÁNÍ

Všichni účastníci akce "Generální oprava vozovky v Chaloupkách", včetně pracovníků Vojenských staveb, asfaltérů a pana Malafy, který celou akci řídil si zaslouží veřejnou pochvalu, úctu a poděkování, neboť odvedli mistrovské dílo.

*Jiří Havelka
starousedlík z Chalópek*

VÍTEJTE NÁM, RODÁCI

Matěj Čapa, donděl v červnu k Fóskom na dvůr, vyvalil voči jak Pamela syntetiku. Fósek stáli u jakéhosi stola - no stola, na prčách měli položený fošny ani z betonem - a malovali na dlóhatánský bílý plátno. Zamazané na zadku aji na předku, namáčeli ščetku do kybla s barvó a malovali. Faja v hubě enom vrzala, jak ju dtili protézama a ani si nevšimli, že tam majó kamaráda.

"Co to maluješ?" študoval Matěj hadru.

"Vidíš, né?" vopáčili Fósek a ni se nepodívali, protože zrovna dělali takové malé vocásek u písmene "n".

"Buďte nám vítání n." slabikoval Čapa kostrbatý písmena, velký jak kozí hlava.

"Keho zase vítáš?" zeptal se Slávka, gdyž dokoktál to veledlo.

"Keho. To je snad jasný, né. Naše rodáky. Natahne se to nad silnicó, aby to každé viděl!" zálibně si prohlíželi červený písmena, kerém vobčas utekla ani nejaká tá slza.

"Šak bys mňel taky nečem přispět, aby to tady bylo pěkný" zaútočili na Matěja a namočili ščetku, aby dotvořili "a".

"Ty, Matěju" ozvalo za chvílu "nevíš, gde to "a" má břuch? Vpředu nebo vzadu?"

"No, gde" podrbál se za krkem Matěj " dycky vpředu. Ale" zamudrovál "záleží na tem, gde je předek a gde zadek."

"Tož ti děkuju" ušklibli se Fósek a na pravé straně udělali voblók.

"Dyť to vypadá jak ruksak na žížali" vyprskl Matěj.

Fósek se zarazili a zdálky se na to taky podívali :

"Sakra, víš, že máš pravdu. Je to, jak když "p" padá na hubu. Co fčil s tem?" zanaříkali.

"No co, dotáhneš to "n" na "a" a napišeš iný slovo" byl Matěj hned hotové.

"To jako apačí?" zatvářili se Fósek pochybovačně.

"A proč né. Šak tady budó taky Američaní a tí si tak normálně říkají " předvedl Matěj svoje znalosti z televize.

"To snad byli Indiáni, né?" nedali se Fósek.

"No a co, šak tí bévají v Americe. Tož jim to može být jedno" useknúl pochybnosti Matěj "beztak tam máš chyby, tož z toho možeš udělat aspoň srandu, jako žes to tak chcél." "Jaký chyby? Gde nejakó vidíš?" rozčertili se Fósek, keré dycky se chlubili , že pan řídčí Procházka říkali: "Tož vykopál sem toho hodně, ale takový šťastí mně potkalo enom tady."

"Jaký chyby?" vyhrkl Matěj rozčileně. "Ty to nevidíš? Po "v" se přece piše tvrdý "y"!" a zdvihl pyšně bradu, jak gdyby študováł vysokó v Oxfordu.

"To teda nevím proč?" Fósek naježili tři chlupy na hlavě.

"Protože to patří mezi tyto.. vmenovaný slova jako třeba vyskakovat, vyspat nebo vys.. vyspat" nemohl si honem vzpomenót. "A pak, tvrdý y se dává, když chceš neco zdůraznit" zarazil se. "člověče" ťukl se do hlavy " dyť tam možeš napsat a pak a další větu." rozzářil se jak melón.

"No, ja, ale keró" chytli se toho Fósek.

"Bóže, ty seš tak natvrdlé. Copak tě nic nenapadá? Třeba.." šudlil čelo, aby se z hlavy neco narodilo "nebo né, rači inó..třebas - bytře tu jako doma." votřel upocený čelo. Ale za tó námahu to stálo.

"Tož, to by nebylo špatný, ale aby tam nebylo dvakrát to bytře, tož bych tam dál rači to - cítře" chytli se Fósek spásné myšlenky jak tráva vod lokomotívy a hned do toho zafókali.

Jak řekli, tak udělali. Do večera se nade

dvorem, aby lepší vyschnúl, vznášél nápis:

Butře výtaní a pak se tu cytře jako domal
Gdyž šla Kača Fósková dat praseti, tož se tak vopravdu cétila, protože, když vérala po tem nápisu, prase ju podebralo a rajtovala na něm po dvoře jak v préríi, dokavád' nezarazilo u hnojiska. Tam už to bylo jak v Píščanech.

Tož, zdraví néni nigdá dost. A sranda musí být, gdyby na chleba nebylo. Řeknite to fšak takové Kači.

Vítejte nám, rodáci.

GW

SLOVO NA ZÁVĚR

Vážený pane starosto,

ráda bych Vám poděkovala za pozvání na sjezd rodáků. Jsem velice potěšena, udělal jste mi velkou radost, protože Kobeřice a jejich děti i rodiče jsem velice milovala. Mám na Kobeřice ty nejkrásnější vzpomínky. Byla to moje první štace jak se říká, byla jsem mladá, plná elánu a na práci s dětmi jsem se velice těšila. Měla jsem velké štěstí hned na poprvé mě vaši občané přijali velice dobře. Nastoupila jsem 1.11.1949, ještě před tím jsem zašla do školy kde mě přijal pan ředitel Kolář – ještě slyším jak mi říká: "Pojď ukáži Ti třídní." Byla to místnost, kde bylo pár rozbitých lavic, bláta po kotníky a jinak nic. Hned druhý den jsme se s paní školnicí Spáčilovou pustili do práce. Odnesly jsme lavice na půdu, seškrábaly bláto a vydrhly podlahu. Pan ředitel mi dal

5000 Kč a já jsem ve Slavkově nakoupila pár hraček, na nic víc nebylo. V pondělí přišlo do školky 49 dětí od 2,5 roku do 6 let. Neměly na čem sedět, jíst, kreslit, ale nám to nevadilo. Hrály si, zpívaly, tančily a bylo nám spolu moc dobře. Trvalo celý rok než nám udělal nábytek pan Hrazdára z Lovčiček. Děti jedly svačinku na stupínku a na oběd chodily domů. Jenže víte jak to chodilo na vesnici, plno práce na polích a tak děti dostaly něco na rychlo a byly za chvíli opět ve škole. Byly jsme spolu já s dětmi od rána do večera a někdy jsem si i některé nechala u sebe i na noc, děti jsem uložila do postele a sama jsem si lehla na zem a přikryla se kabátem. Je to k nevíře, ale je to pravda. Nejlepší byly večery v sokolovně, kde jsem byla náčelnice a cvičila žáčky, dorostenky i ženy. Také jsem velice ráda hrávala divadla a mám na ně moc veselých vzpomínek. Pracovala jsem i na MNV.

Vybrala jsem si krásné povolání, protože děti jsou květy života. A přestovat květy je ten nejkrásnější úkol, to největší štěstí, které nám může život

dát. Až do 66 roků jsem zastupovala na různých školách. Stále jsem si myslela, že zbožím svět a zatím je zde opak. Nastaly zdravotní potíže a dost závažné, ale dnes se mi nechce mluvit o smutných věcech. Nevím, ale moc ráda bych se alespoň jeden den a to až ten poslední v sobotu 8.7.2000 přijela podívat na kulturní program, na školičku a jestli budu mít příležitost Vás pozdravit.

Mnoho srdečných pozdravů.

Jedličková

